HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

נוטל אם הכיסוי. תלמוד בהך דטמן גמי קאמר לטלטולי תלג על ידי כיסוי: **יחדן להטמנה.** לעולם: **רבינא אומר.** לעולם כדקאמר רבא אם טמן בהן מותר לטלטל לכמאן דיחדן להכי דמו וכבא לגו תמתניתין קאי דתמניתין בגיזין של הפתק דולדי עתיד להחזירן משם ולא יחדן לכך: **הפתק.** מערכה גדולה שעורכין ומוציאין להקלותן לסמורה שקורין ט"ש בין של בגדים בין של גמר בין של חגבים ובשר מלוח: **חריות.** ענפים קשים כעץ. משהוקשו שדלתות של לולבין ונפלו עלין שלהן קרי להן חריות: **שגדרן.** כל (לקיטת) [קלישת] תמריס קרי גדילה: **לריך לנקר.** לנקשה יחד מעעות יום להוכיח שליפיפה עומדים ואם לא נקשה יחד אסור לטלטלן לגמור תלג שהיה נלקט: **ורב אמר יש.** עליהן מעעות יום: **ואע"פ שלא חיפה.** עליהן ליפה לגמור גלי דעתיה לליפיפה קיימי: **פקורין.** פשתן שרוק שנותנין על המכה: **גליפה.** גמר מנופץ היטב על המכה: **כומן שלבנן בשמן.** גלי דעתיה לגמכה קיימי להניחן עליה בשבת דלמא לרפואה ניהנו תלג שלא ישרטו מלבושיו את מכתו והוה ליה כמלבוש דעלמא. תפל לא נבען בשמן דלמא מלבוש ניהנו הוה ליה משאני ואין יולאין בו לר"ה: **ואם יצא בהן כו'.** היינו כרב אסי דגמר יפ מע"פ שלא נקר ולא חיפה: **אף אנן נמי תנינא.** כרב אסי: **קש.** סתמיה לטיונא קאי לנגנים או להסקה ומוקמה תוס ואם היה נתון על המטה ולא נבכה עליו ובא בשבת לבכה עליו והולרך לנענעו ולשוטטו לשכיבה שלא יהא נבור ונקשו: **לא ינענענו בידו.** שמטה לטלטולי: **מנענענו בגופו.** כלאמר יד: **או שהיה עליו כר או סדין.** שבכה עליו מבעוד יום ומע"פ שלא יחדו לכך ולא חיפה עליו דהיינו כרב אסי: **ומאן תנא.** דלעיל דגמר לריך לנקשו ופליג אדרבן שמעון: **ולא ידענא.** זעירי קאמר לה: **דטרידי.** ולא יכלו לנקשו מבעוד יום ואסס הוא דשרי בלא קישור תבל בעלמא לא: **מבנים מלא קופתו עפר.** לבסות בו נופה ורוק ומערה הטפר בשיתו לגרך ונוטלו תמיד לכל לרכיו: **והוא שייחד לו קרן זוית.** דהוי כמוכן ועומד לכך תבל נתנו בתמנע שיהו למדרס רגליס הרי הוא בטל לגבי קרקעית הבית ומוקמה ואסור: **כרבן שמעון.** דשרי בתחבה בעלמא שהין מעבה מוכיח שעומד לעשות לרכיו: **דבר מעכיד מעבה.** שבן מעבה הוא שיכול לעשות בו מעבה הוכחה: **לימא רבנאי.** הא דרב יהודה בשדי דלמו בר מעבה: **חפין.** משפשפין את הכליס בשבת לשמלן: **חוץ מכלי כסף בגרפקון.** כשין עפר שגדל בתבית של יין וקורין לו אלו"ס והוא עיקר תקון כלי כסף וגורר אותו שהכסף רך והוא ממהר שהוא מבלהה: **אבל נפר וחול מופר.** דלא גריר ליה לכסף: **מאי נאו.** הא דתניא אסור דלמו מעבה הוא: **לא דמולי עלמא.** דשדי דשרי כגון שהכניס מלא קופתו לבך ועירה על גבי קרקע ומשן דאסר קסבר דגריר ליה תלא מעבה מוקלה קאסר ליה ותנא דשרי בעינן מעבה דלית ליה הא דרב יהודה וטעמא בעינן מעבה וזה לא יכול: **לא דטולי עלמא.** בעידי דלמו בר מעבה לא בעינן מעבה דלית ליה הא דרב יהודה וטעמא מפני דאסר דזימנין דגריר ואף על גב דלא מיכוין לגרור אסור כרבי יהודה דאמר דבר שאין מתכוין אסור דלמר דזימנין דגריר ואף על גב דלא מיכוין לגרור ומודה ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות [לקמן עה.]: **לא יחוף בהן.** בנתר וחול שערו בשבת מפני שמשירו:

אלא אי איתמר כו'. אין גירסא זו נכונה דלכאורה משמע שלרבא עלמו היה מקשה וטפי היה ליתא לי' היה גרס תלג אמר רבא אמר רבינא אומר בשל הפתק שנו. ומילתא דרבא דקאמר מעיקרא ובשאינם של הפתק ותימה דרבא קאמר לא שנו משמע לתמניתין קאי והא מתניתין מיירי בשל הפתק[א] וי"ל דרישא מיירי בכל גיזי למר דין של הפתק דין שאינם של הפתק דלין מטלטלים אותן ולקאמר רבא לא שנו שהיה שאינה של הפתק תלג שלא טמן בהן תבל טמן בהן מטלטלים אותן והא דקתני סיפא כיצד הוא עושה כו' בשל הפתק קאמר ואע"פ שטמן בהן אין מטלטלין כיון שלא הזמינן[ב]:

ורב אסי אמר יש אע"פ שלא קשר ושלא חישב. רבינו שמשון הזקן פסק כרב אסי מדקאמר בסמוך רב אסי אהוא דאתלה מתני' נמי דיקא[ג] ור"ת פוסק כרב מכח קושיא כמו שמפורש בפרק בל הכלים (לקמן דף קכו. בד"ה כ"ש לומר ושם):

בפקורין ובציפא. פר"ח כיפה שיש בה שער ונותנין אותה בראש הקדח ונראה שהוא שער רחשו: **אבל לא צבען בשמן אין יוצאין בהן.** לאו דוקא אין יולאין לשליפילו לטלטלה אסור לפי שאינם מוכנים תלא נקט אין יולאין אגב ריסא ובסמוך נמי דקאמר תבל יש בהן שעה אחת מבעוד יום לאו דוקא יש בהן לדוק יש בהן שעה אחת מבעוד יום[ד]:

ואם יצא בהן שעה אחת כו'. מע"פ [ה] שלא נבע ולא חיפה היינו כרב אסי דאמר יפ מע"פ שלא חיפה ולא קישר קשה לר"י דישע דקתני יולאין בהן בזמן שנבען מאי לריך נבען לשליפילו חיפה נמי להא קתני יולאין בהן בזמן שנבען אפילו חיפה ולא נבע ולא דמתיר יולא מע"פ שלא נבע ולא חיפה כל שכן חיפה[ה] ולא נבע דלכאורה ישיבה גריעא ממתניתין וכן נמי יליפה ותירן דהאי דקאמר נבען שיער ראשו הוא, ואם יצא בהן שעה אחת מבעוד יום דיו. הא דאמר רב אסי עדיפא מדשמואל, ונמלא רב לגבייהו יחיד ויחיד ורבים הלכה כרבים. הא דאמר רב יהודה מבניס אדם מלא קופתו עפר, כבר פרשתיה במסכת ר"ש. **דלא (אכרע בהא מילתא) [בר מיעבדא ביה מעשה].** נימא כתנאי בבל חפין את הכלים כו', מלשון אשה חוזפפת וסורקת כו'.

ע) עיין עיון ערך תפתק.

מסורת הש"ס

א) [מוספתא פ"ד], ב) נקמן קכה: קכו:, ג) [ער' חוס' נקמן קכה: סד"ה וחזרן], ד) [מוספתא פ"ו], ה) רש"י מ"ז ע"ש, ו) נקמן קמא, ז) ביצה מ., ח) ר"ח שבת, ט) [מוספתא ביצה פ"ד], י) מ"מ מ"ז, כ) [ועיל מא:], ל) [שם וש"נ], מ) [רש"ל], נ) שלא נצטון ולא כרכן כמשיחה וסיינו כרב תסי בר"ל,

לעזי רש"י

ט"ש. ערמה. אלו"ם. צריף (אלום).

מוסף רש"י

שגדרן לעצים. שמתקן להסק (לקמן קכה:). צריך לקשר. מערב שבת (שם). הקש שעל גבי המטה. ומסתמא להסקה ומוקמה הוא ופא לנסב עליו ומענענו כדי שיפול קף ורך לנסב, לא ינענענו בידו. דמוקמה הוא, אבל מנענענו בגופו. בכתפיו וטלטול מן הלד הוא שמיה טלטול (לקמן קמא). או שהיה עליו כר או סדין. דגלי דעתיה לתקליה לכיכוב מעבה מוכח כלי עליו (שם). מבניס אדם מלא קופתו עפר. בסתם ונוטעו במקום אחד, ועושה בה כל צרכיו. ולא תמרינן בטלה לה לגבי קרקע הכית לימדי דזוטרא (ביצה ח.). והוא שיחד לו קרן זוית. ולא שמתה, דמוכחת מילתא דלעכרינו קף בעי לה, ובעפר תימות קאמר שלינו מחוסר לו תפילה ולא כתיסה תלג כסנה (שם).

מוסף תוספות

א. ואפי' טמן בהן אין מטלטלין אותן. מי' הר"ן. ב. להטמנה. תוס' הרא"ש. מיהו ייחדן להטמנה אפי' בשל הפתק מטלטלין אותן. מי' הר"ן. ג. [אע"ג] דישיבה שלא בהזמנה גריעא מהזמנה גרידתא. ריטב"ם, ור"ש אם חשב עליהן כשמואל ואע"פ שלא ישב. רשב"ם. ד. שלא מצאנו הזמנה מועלת כ"א לגבי מוקצה לשורי' מוכן, וה"נ הני פקורין וציפא הן מוקצין דסתמייהו לטרוייה קיימי, ומש"ה בעי הזמנה ובלא הזמנה אסירי. תוס' ר"ת. ה. ולא יצא. תוס' הרא"ש. ו. ולא יצא בהם. תוס' הרא"ש. ז. אבל בעלמא לא. תוס' הרא"ש.

עין משפט נר מצוה

יט א מיי' פכ"ה מהל' שבת הלכה כה טור שו"ע סי' שמ"ו סעיף ב:

כ ב ג מיי' פכ"ה מהל' שבת הלכה כה טור שו"ע סי' שמ"ו סעיף ה:

כא ד מיי' פי"ט מהל' שבת הלכה טו טור שו"ע שם סעיף כד [וסי' שמ] סעיף ו:

כב ה ו מיי' פכ"ה מהל' שבת הלכה כב סמג שם טוש"ע או"ח סי' שם סעיף ו: ועיין מ"ש סעיף יז:

כג ז מיי' פכ"ג מהלכות שבת הלכה ז סמג שם טוש"ע או"ח סימן שכג סעיף ט:

רבינו חננאל

ר"י"ל כרבא דאמר שלא שנו אלא שלא יחדן להטמנה, [אבל יחדן להטמנה] מטלטלין אותן, דהא ר' נמי תני כוותיה. **ורבינא** דהוא בתראה אוקמה למשנתנו בשל הפתק). פי' הפתק, לשון יוני הוא, כגון אוצר המוטל לסחורה כדתנן בע"ז [לט:] החגבים הבאים מן הסלילה אסורין ומן הפתק מותרין, ותניא [שם ה:] חגבין והקפלוטאות הבאים מן ההפתק ומן האוצר ומן הספינה מותרין, כדתנינן גיזי צמר של הפתק אין מטלטלין אותן אם התקינן בעל הבית להשתמש בהן מותר. **חריות של דקל שגדרן לעצים ונמלך עליהן לישיבה.** אוקימנא ר' חנינא בן עקיבא אומר צריך לקשר, ר' שמעון בן גמליאל אומר אין צריך לקשר. אמר רבה בר בר חנא הילכתא כרשב"ג, ואע"ג דאמר רב יקשור הא אמר שמואל יחשוב כרבה בר בר חנה. ודר' אסי נמי דאמר כי האי תנא, דתני יוצאין בפיקרין ובציפא כו', פי' פיאה נכרית והוא שיער שעושה (בכפה) [לכיפה] והקרח נותנן בראשו ונראה כי אותו שיער [שבכיפה] שיער ראשו הוא, ואם יצא בהן שעה אחת מבעוד יום דיו. הא דאמר רב אסי עדיפא מדשמואל, ונמצא רב לגבייהו יחיד ויחיד ורבים הלכה כרבים. הא דאמר רב יהודה מכניס אדם מלא קופתו עפר, כבר פרשתיה במסכת ר"ש. **דלא (אכרע בהא מילתא) [בר מיעבדא ביה מעשה].** נימא כתנאי בבל חפין את הכלים כו', מלשון אשה חוזפפת וסורקת כו'.